

*Rarefactio, & condensatio, Nutu-
re instrumenta, & artis, Po-
dagra causam mani-
festant.*

Cap. 8.

Sicuti confuso Chao singulae v-
niuersi partes commixtae po-
tentia inerant, quas Diuini spiritus
opifex in actum separauit, & rare-
fecit: hancque operationem vete-
res Philosophi à Græco SPAGY-
RIAM: Et Paracelsus more suo
MYSTERIUM magnum nomi-
nauit, neque reuera ineptè est lo-
cutus, licet eius sensus à pluribus
non percipiatur. Sic & hodie sin-
gula rerum indiuidua multi ven-
tris spiritui potentia insunt, vt su-
pra ostendimus, priusquam in lu-
cem edantur; ideò radices rerum
in aere esse doctrinaliter admo-
dum ac præclarè scripsit Calid.

Ita arti, quæ sapientissimæ Na-
turæ simia est, commiscere licet
multos, ac diuersos acidos spiritus,
eosque in vno vasculo confunde-
re in vnum Chaos siue multiven-
trem spiritum: Huic spiritui affun-
de alcali tartari ad saturationis
punctum, quod cum vicem mate-

riæ subeat, abducitur in naturam spiritus, vt Hippocrates loquitur, superfluum humidum per exhalationem segrega, donec cuticula desuper coaguletur, vt in Clauis cap. 6. docui, & in frigido loco reperies hoc naturali SPAGYRICO seu separatorio labore tot distinctas salium species, quot acidos liquores confundisti vllum citra errorem: eò quòd duæ forme in vno subiecto non concurrant, neque conuenire possint ob rationem superius dictam, cum verò vnus illorum languet, eius productum sal in forma quoque hebescat neesse est.

Discat hinc Diuini Numinis reprobatoria turba, spiritus illos lucis naturæ scintillam in se recondere, intelligentiamque ex sua dotali proprietate habere, nisi enim intelligentiæ sensu pollerent, in vna ac simili materia locum singuli non seruarent suum; idque clarissimè apparet in acidis mineralium spiritibus, quilibet enim illorum ex eodem alcali fabricat aptum sibi, separatumque domicilium, altero alterius nequicquam perturbante locum: Estque id diuinum illud, tam in rebus, quam in morbis, quod Hippocratem in admira-

MORB. PRINCEPS. 349

tionem traxit, & quod ieiuni de-
 cani tanquam nefandum quid, &
 proscriperunt, & blasphemarunt.

Non aliter res habet in chao,
 seu acido vitali humani ventricu-
 li: in hoc quippè omnes particulæ,
 tam solidarum, quam fluidarum
 vniuersi corporis partium potentia
 insunt, quas prudens opifex,
 & SPAGYRVS in stomacho se-
 dens iuxta suam intelligentiam se-
 parat, idèdque vt eius principium,
 multiuentris spiritus dici meretur,
 in quo radices omnium partium
 corporis humani sitæ sunt, occul-
 tæq; latitant; non secus, quàm in
 ouo absconditur gallus gallina-
 ceus, vnà cum pulcherrimis pen-
 narum coloribus: *Nam tua natu-
 ram rerum prudentia mutat* canit
 Orpheus: quod enim omnia ha-
 bet, auget vnumquodque in suo
 loco, cuiuscunque verò pars à
 principio non inerit, augeri non
 potest *docet Magister*; si verò vni-
 ca particula in spiritu langueat,
 eius quoque productum hebesce-
 re, necesse est, quod mechanicè
 paulo ante demonstrauius. Ad-
 dèdque morbos nobiscum nasci,
 & non secus, quam barbam suo
 tempore erumpere, peritè admo-
 dum Plato dixit. His præmissis

per-

*diuinum
 Hippocr.
 quid?*

in Hymnis

diata

*Gibbosi, ca-
 ci, claudi,
 &c. quomo-
 do nascun-
 tur? & in
 semine om-
 nis futuræ
 hominis ra-
 tio compre-
 hensa est.
 Senec. l. 3.
 qu. Nat. c.
 29.*

pergit Magister.

Mucus

Mucus, *inquit*, omnibus à Natura incst, & cum purus fuerit bene valent ARTICVLI, ideòque facile mouentur, cum sint inter se lubrici.

Est autem mucus in articulis iuxta Philosophum illud gluten spermaticum, quod inter ligamenta, & ossium congressu est, articulorumque nutrimentum, & ibidem copiosius generatur ob motuum frequentiam, & ossium fortem compressionem, quandoquidem sine illo mucò ossa ex mutuo constrictu æstuant: hunc mucum Neoterici Synouiam appellant, vt distinguerent illum à narium Muco.

Synouia

Quapropter Muci præses gubernatorque assiduus, quem ipsius inuisibilis multiventris spiritus particulam esse, vel radium superioris ostendi, Hippocrati verò auram leuem: Horatio autam diuinam: Virgilio igneum vigorem, & Galeno calidum innatum, omnia, quibus indiget in se habens, iugiter auxilium ac vitam dicto mucò inspirat; hæc inquam particula, vel si spontaneo motu langueat, vel vt ait Hippoc. *alios mores induat*, aut per errorem à non naturalibus rebus,

Pyripnon,
id est igneum
spiraculum
sic vocat
Orpheus,
item arden-
tem spiri-
sum.

MORB PRINCEPS. 351

rebus, aut hæreditario iure, perinde nunc est, præterque solitum efferuescat, vt aciditate superet reliquam partem ! labor tunc illic oboritur, & dolor: *Quodcumque enim alterum superauerit, illud ipsum incrementum suscipit*, ait Senex. diata

Labor autem oboritur, & dolor, vbi vexauerit, quæ à carne fuit, humiditas, *inquit* doctor meus, imò quandoque febriculam, seu ephemerinam suscitatur propter infuetum saporem, quem acidum vel crudum, vt vocant, iugiter protrudit; de carnibus enim docet *quod nunquam quiescat*, & de humoribus: si quæ pars ante morbum laborauit, ibi morbi sedes erit.

Mucus autem indefinenter restaurari indiget, vt & reliqua constitutiua, propter continuam transpirationis necessitatem: Igitur eius humidum radicale, quod alcali esse Clauis cap. 9. ostenditur magnetico modo, naturali que labore trahit viuificum illud calidum innatum, ipsi debitum, destinatumque vel metu vacui, vel ne massa continuè expirando absumatur, vel arefcatur: cum verò ait Hippoc. *alios mores*, idest, acidum saporem assum-

sumperit, in illo coniunctionis puncto efferuescentiam, seditio- nem, ventumque excitari in ipso mucos necesse est, oboriturque flatus, non secus, quam si acetum corallis superfunderetur. Quando igitur, *pergit Mag. ster*, multus aer fortes fluctus facit, tunc & arbores radicitus euelluntur: ita & in microcosmo, quando multa spirituo- sa aciditas mucos impetuosè af- fluit, vel fortes fluctus facit, tunc oboritur labor, & dolor, spirituum potentia ita cogente; *quid autem sine hoc fit tandem? aut cui rei non adest?*

Ceterum gubernator spiritus pro particulari sua intelligentia cum sit semper officij sui memor nil aliud quam synouiam exor- nat, preparatque: interim tamen nescit, quod eam aciditate sua la- befactet, ac in indiuidui ruinam ita laborando cudat: Synouia quo- que vicissim metu vacui, magne- ticoque modo eundem in doloris tragediam nunquam attrahere desinit; & est, quod voluit Hippoc. *Nesciunt, quid faciunt, sed desti- natum fatum explent.*

Porro synouia humidum radi- cale (quod nil aliud est, quam illa pars multiuentris spiritus mucos præ-

de flatibus

de diæta

MORB. PRINCEPS. 353

præsidentis, quæ Galeno calidi innati pars dicitur, ab illo muco attracta, & à calore cordis in alcali reuerberata, vt etiam Clauis cap. 9. ostendi non posse attractum calidum innatum supra modum accensens in volatile falsum transmutare, patet ex iuncturarum tumiditate, nil siquidem tunc temporis illac expirat, vt à priore in sanitate, transuolabili elaborato, longè recedens: vnde sequitur quotiescunque per errorem dicta aciduleis aura cum muco coniungitur, aut confluit (ventus enim tunc excitatur, & fortes fluctus fiunt) sentiri quasi igneam guttam, cadere: illicò namque alcali ebullit, constringiturque in acidi allabentis naturam, vt naturalis mos est, cuiuslibet acidi spiritus constringendi alcali in propriam indolem, & id est, quod docet Hippoc. semina, id est, acida abducere materiam, id est alcali, quò volunt. Natura siquidem vbiq; per eadem instrumenta Spagyricè semper laborat, vt suis locis demonstratum est.

Et cum totum corpus in viuis perspirabile sit ex Hippoc. radiatur, diffundi turque spirituale illud fermentum à manibus ad pedes, & vice versa, liberumque vagatur
hinc

Gutta no.
men

lib. de affe-
ctionibus .

hinc inde, sine impedimento villo:
hinc Senex . *Articularis morbus*
cum detinet corporis articulos,
ignis & dolor inuadit, præhendit
etiam acutus, & ad alium atque
alium etiam articulum vehemen-
tiores, & leniores dolores decum-
bunt, ob id vocatur à vulgo Ar-
thritis vaga, contaminat enim di-
ctum mucum, vel synouiam, cui
præsidet eodem prorsus modo,
quo spiritualis odor ab adultorum
dentibus efflans mucilaginem sub-
indè ibi adhærentem petrifico o-
dore pedetentim inficit, quam, nisi
quotidiè abstergatur, temporis pro-
gressu in lapideam indolem durat,
à multis inepto vocabulo tarta-
rum appellatam: non enim decus-
sa à dentibus in aqua bulliente, vt
tartarus, liquefcit. Vulgus in vrbe
aptius cappas vocat. Pari quoque
ratione occultus, & spiritualis aci-
do sulphureus odor auripigmenti
inficit, & denigrat sal saturni, etiam
à se longè distans, vt habetur in
Clauis cap. 9. Indè manifestatur
ratio, & intelligentia fermento-
rum, vnumquodque enim locum
suum seruat, vt paulo ante natu-
rali labore, ac mechanicè patefecim-
us per acidorum actionem in
alcali. Ignis ergò (non humor) ait

Ma-

M
suo
ner
ver
tife
tra
int
aqu
ran
tat
I
vis
pra
liu
pro
gn
tra
ade
ves
qu
aut
dib
ger
exe
ign
der
ten
ad
tun
nis
fit

MORB. PRINCEPS. 355

Magister, omnia, quæ in corpore *de diata*
suo modo ad vniuersi imitationem, parua cum magnis, & vice versa disponit, non secus, quam artifex aquæ fortis igneos spiritus intra simplicem aquam per fimum intrudit, irretit, vincit, totamque aquæ massam in dicti acidi naturam sigillat, subiugat, & transmutat.

Eodem modo obedit tractiua vis synouia proprio ac destinato præfidi fermento, & nulli alij, illiusque trahit tantum, quantum protrudit, sicut homines, qui lignum serra secant, ait Senex, alter trahit, alter protrudit, idem enim *de diata*
addit, *de flatibus*
quod non aliunde vnquam verisimile sit morbos euenire, quam inde, si is aut plus, aut minus, aut cumulatior, aut morbidis sordibus inquinatior in corpus se ingerit.

In Clauis 8. capite illustribus exemplis ostendi, fermentum, ignem, acidum, solem, lumen eadem habere potestates, luminis autem proprium est, extendere radios ad circuli extremum ambitum: tuncque eosdem reflectere; hominis autem corpus physicum, cum sit perfectum, rotundi iura tenet, ideo

de natura
pueri

ideo forsitan podagræ fermentum incipit quoque ab extremis pedum articulis plerumque sese reflectere (quod ruditer indicare videtur Senex: Venæ, inquit, omnes corporis humani in pedum, & manuum digitos desinunt) donec tandem morbus vires acquirat eundo, ex peregrina inuisibili aura magis, magisque in dies incrementa fermentatione capiente supra auræ stomachi naturam; vndè vitale lumen paulatim illius contagio hostili superatur, vires amittit, propinquiora etiam loca tunc instantur, & frequentius recidunt paroxismi.

Non est autem in pedum articulis ipsa podagra, sed eius soli fructus, quorum radix iuxta Calidis sententiam habitat in multiuentri spiritu, seu in stomachi fermento vitali, seu maui in aere microcosmi, ita vt si dolentem pedem abscideris, podagram non proinde sanaueris, vel sustuleris.

Narratur in historijs quidam doloris impatientia maximum pedis digitum sibi securi amputasse, & de hinc à morbo totus immunis vixisse: Non fuit tamen radix in digito, sed in aura microcosmi, perturbatio autem animi, in ipso

MORB. PRINCEPS. 357

ipso amputationis actu extinxit fermentum, quod ubique animatum esse ostendi. Sic ab animi passione plures à podagra sanatos narrant Scriptores.

Hieronymus Fabrit. Centur. I. Epist. 47. decubuisse scribit quendam tetricum, & maledicum podagra laborantem, qui nec lecto affixus sibi à maledicentia erat temperando, quod cum homo quidam festiuus, qui & ipse eius petulanti lingua læsus fuerat, perciperet, sub crepusculum vespertinum, cum fortè ægrotus à familia solus tunc esset relictus, clam ædes ipsius laruatus, æthiopsis instar, ingreditur, & ad decumbentis lectum accedit, ægrotus formæ insolentia, solitudine, crepusculo ipse perterritus, quis sit, & vndè venerit, quærit: alter nihil respondens propius lectum accedit, & brachijs, quæ & ipsa arthritide laborabant, arreptum dorso iniicit, atque ita pendentem, vociferantemque extra cubiculum effert, pedes illius gradibus per quos discessurus erat, identidem allidens: vbi in aræ pauimentum ventum esset, ibi onere deposito hominem sistit in pedes, nihil locutus, tantum intuens, mox accurrit, quasi correpturus denuò,

denuò, atque extra domum allaturus. Ibi qui prius pedibus insistere præ morbo non poterat, nec in plano ambulare, ne dum per gradus ascendere, gradus cursu repetit, superat, & ad cubile contendit, & per fenestras clamore totam viciniam excitat. Accurritur, ille anhelans, & metu penè exanimatus narrat, à spectro se è lectulo extractum, & extra cubile elatum, tractatum miserrimè, & nisi nomen Iesu ingemisset, de se actum omninò fuisse. Et quod mirum, qui prius podagricus fuerat, inde conualescit, nec vnquam postea podagra fuit tentatus. Terrore itaque, vel gaudio quamplures à podagra liberati narrantur, quæ sanatio à nullo alio, quam ab Hipp. diuino dependet, vt probat sequens Historia Andreae Libauij in Cista Medica, *quid enim sine hoc fit tandem?* ait Magister.

Patiens, *inquit*, erat hospes publicus. Medicus quidam Nobilis eques, qui pactus 300. florenis sanationem promisit, & recepto autographo curam aggressus est. Patiens iussus est pedes imponere trunco ligneo: aderant fortes serui Nobilis, qui sedentem tenerent. Ipse Nobilis ferreo malleo instructus

ctus
trun
ma
equ
exp
set r
so tr
tijt
pite
itàq
se m
scite
licet
que
trec
E
pate
mor
Cof
rum
mac
inte
enir
N
Par
sim
per
qua
rem
qua
quis
cum
non

MORB. PRINCEPS. 359

ctus clauibus pedes affixit ligneo trunco, moxque miserabiliter clamantem ægrotum reliquit, & se in equum coniecit. Interim crebro expiscatus est, num morbus fuisset reuersus, cognitoque iam elapso triennio non rediisse, ipse repetijt hospitium, & iocatus cum Hospite cognouit sanatum morbum, itaque chirographum produxit, & se medicum fuisse ostendit, poposcitque sostron. Consentit hospes licet crudeliter tractatus, equitemque tam diu pauit cum suis, donec trecenti floreni essent consumpti.

Ex quibus historijs clarissimè patet sola animi perturbatione morbum sanari. Aerem, *inquit Cosmopolita*, corrumpit, quem iterum emendat, id non solum in macro, sed etiam in microcosmo intelligendum iubet Hippoc. idem enim horum est principium.

Nihili ergò non sunt, quæ apud Paracelsum aliosque Autores passim leguntur podagram scil. sanari per transplantationem, nimirum quando vngues, & capilli in arborem quandam fodiuntur. Vt & quæ Solinander sanctè affirmat, *si quis* (alt) mense Martii potet succum Marrubii, isto anno podagra non affligi. Cum nimirum fortis

potensque imaginatio concurrat.

Sic obseruatum est diuites podagricos postmodum mutata fortuna in pauperiem lapsos, podagram euasisse, non quod in hoc statu frugalius uiuerent, ut ignarum vulgus blaterat, podagram nimirum esse Veneris, & Bachi filiam; sed ex sola animi passione, & in cerore hic morbus superatus est. Anima enim, ut docet Magister cuncta sciens, prauidet ex inopia plurima incommoda futura, hinc elanguet: vnde remoratur eius vehiculum spiritus acidus in actione stomachi primarii, qui cum reliquis omnibus aliis præsideat, hi fatiscant, & alios mores, à podagra diuersos induant necesse est, hinc inappetentia, mala concoctio, atrophia, tabes, & tandem mors ultima linea rerum.

Breuis repetitio dictorum.

Acidum quodlibet constat ex anima, & spiritu, ut dixi, & in Clauis capite 6. mechanicè demonstrauit, estque hic, & ubique ventriculi loco, cui si alcali iungatur, transmutat illud celeri coctione in sui naturam, & nutrimentum, non secus, quam eius principium,

MORB. PRINCEPS. 361

piam, ignis in aquam agit, coquit-
 que in sublunaria omnia, & sege-
 tes, & fructus. In ipsa autem liqui-
 dorum coniunctione acidi, & al-
 cali, licet ambo sint purissima abo-
 riuntur tamen quaedam faeces propter
 saporum diuersitates, quae motu
 peracto in tranquillo otio, & quie-
 te sponte fundum petunt, atque à
 puro se separant; tunc peracta di-
 citur concoctio: sicut etiam in ipso
 vuarum succo recenter expresso
 manifestè obseruamus, qui licet
 centies per cartharum, aut laneum
 pannum percolaretur, nunquam
 tamen clarescit, nisi prius *Natura-*
lis labor rarefactio nimirum liqui-
 di, & condensatio secum praecedat:
 qui naturalis labor Neotericis non
 inepte fermentatio dicitur: semel
 autem clarefactus licet validè con-
 turbaretur, sponte tamen, paruo-
 que temporis spatio denuò recla-
 rescit, eò quod spiritus, anima, &
 alcali vnum corpus, & vna massa
 Spagyrico, seu prudenti naturali
 labore perfecta sunt.

Simili prorsus modò ait Hip-
 pocr. operatur hominis natura,
 cum qua omnes artes, omniaque
 artificia communicant, hac tamen
 distinctione, quod, quicquid aci-
 dum dissoluit in Macrocosmo, ea-

diata

Q dem

dem prorsus opera cum dissoluto
 coagulatur, & FIXATVR in sal-
 sum: Acidum autem in microcos-
 mo quicquid dissoluit, cum illo
 dissoluto VOLATILIZATVR in
 falsum; ratio est quod in humano
 primo ventriculo sano habitat vo-
 latilis aciditas constans ex anima,
 & spiritu, quæ cibum (pro maiori
 parte alcali ex Hippocr. chimico)
Naturali labore transmutat in sui
 sequacem, volatilem naturam, seu
 volatile nutrimentum. *Vnde Ma-*
gister, nutrimentum est, quod in
 spirituales vapores conuersum est,
 è talibus nutriuntur spiritus vita-
 les actiuorum auctores. Hunc or-
 dinem tenet natura in subsequen-
 tibus ventriculis omnibus, nec
 quicquam vsquam spiritus huius
 vacuum est *addit de flatibus*, in
 ipsa autem coniunctione oboriri
 quasdam faeces necesse est, plus mi-
 nus, iuxta officinæ conditionem,
 quæ in otio, & quiete idest in sani-
 tate spontè segregantur, & tunc,
 non prius, concoctio peracta dici
 meretur, vt quotidiana excreta fæ-
 cum, vrinarum, & vaporum ad
 oculum demonstrant.

Si verò aut ex fortuitis casibus,
 aut in vsu rerum non naturalium
 sic dictarum, quis irrepat error, vt

in

MORB. PRINCEPS. 363

in primo ventriculo *Naturalis labor* exactè non perficiatur, alimentumque in suæ naturæ conveniens acidum volatile non maturtur, tunc nec in secunda, nec in reliquis digestionum officinis, seu ventriculis in salsum volatile emendari posse firmit Galenus, & idè superans aciditas subsequentes ventriculos conturbat, quia dissimiles mores habet. Nam pergit Hippoc. Si hæc in fauces fertur, raucedines oriuntur, angina, erysipelata, & pulmonum inflammationes, hæc omnia primo quidem acria humida, & acida demittuntur, & in his morbi confirmantur, quia sapor fermentabilis, & contagiosus est, si non toti, saltem parti, cui insidet. At verò ubi crassiora, & magis cocta fuerint, omnemq; acrimoniam deposuerint, tunc iam febres, & quæ molestia afficiebant, desinunt. Eas verò rei cuiusque causas existimare oportet, quæ quidem cum adsunt hoc modo provenire necesse est, & quibus in aliud temperamentum commutatis, cessare.

Quid clarius dici potest vnquam de omnium morborum, atque februm ortu, atque progressu? quicquid enim in ventriculis quocun-

de vsteri Medic.

Catarrhus quid?

Februm causa

Q 2 que

que in loco diuersos mores à pu-
ro, & concccto habens propter
motum, & agitationis molestiam,
illud in morbis difflati, expirare,
vel subsidere nequit. Exemplum sit
muscinus in oculo: proh qua vio-
lencia non agitur, atque contra-
hitur? *Ita ut humiditas immatura
acris, & rodens copiosè è carnibus
fluat,* quem humorem (ait Magi-
ster) bilem flauam appellare sole-
mus, quanam tunc anxietates, æ-
stus, & impotentia detinent? sic
quoque synouia insitus prudens
Spagyryus, operator, seu ventricu-
lus, quam primum à peregrina di-
cta acida aura percellitur, sicut
oculus à muscula, è vestigio con-
trahuntur pori, digestio turbatur
in circumuicinis locis, & ventri-
culis, ipsumque alimentum aliàs
viuidum peruertitur in humidæ,
crudæ, acris, mordacisque indolis
liquamen: vbi vexauerit *ait Ma-
gister* humiditas, quæ tunc è carne
fluit, oboritur labor, & dolor, qui
perseuerat, donec tandem cessante
ebullitionis motu: (crisim dicunt)
superflua concoquuntur, transpi-
rant, & conquiescunt.

Cum verò synouia semel acidi-
tatem concæperit nisi arte, seu ipsa
natura citò reducatur, tunc statis
tem-

de veteri
medicina

de veteri
medicina

de veteri
medicina

de veteri
medicina

tem
tral
na
me
ex
du
alte
vni
coa
fieri
con
con
Ol
no
ne
tur
sup
fici
eni
po
gn
gn
fr
mi
ba
on
m
di
ac
en
ra
m
p

MORB. PRINCEPS. 365

temporibus reuerberatur in alcali, trahens subindè auram peregrinam acido saturatam in sui augmentum, & incrementum, quare exclamās excelsi ingenij Raimundus: confortatio, *inquit*, vnus, sine alterius debilitatione fieri nequit, vndè infælix tandem nodorum coagulum. Subiungitque Magister: neque sanè, quæ dicta sunt, eorum quicquam oculis intuenti conspici licet, quapropter etiam **OBSCVRA** mihi appellata sunt, non tamen quod obscura permaneant, & nos vincant, sed quantum possibile est, cognoscuntur, & superantur Spagyrico saltem artificio, alicuique nullo, cum multo labore, & non in modum, ut tempore præ oculis videntur, & cognoscuntur: Quare postquam cognouisset Hippocrates naturæ instrumenta, tam in macro, quam microcosmo omnia similia esse in hæc verba erupit. Morborum omnium, *inquit*, vnus, & idem modus est, locus verò ipse eorum differentiam facit, quia acidum ab acido secundum loca differt, nisi enim differret semper idem generaretur, quare videntur quidem morbi inter se nihil simile habere propter diuersitatem scilicet locorum,

de arte.

de flatibus

Q 3 rum,

rum, cum sit tamen vna morborum omnium, & species, & causa quoque eadem: à coniunctione nimirum amborum saporum acidi, & alcali, vel bonum, vel malum producitur.

Ex dictis, & ostensis liquet, quod in quocunque loco, musculo, carne, succo, vngue, imò & in minimo pilo, *similia, & dissimilia* concurrant, quæ nisi Spagyrico, vel naturali labore rarefaciendi scilicet & condensandi operatione, vel secernantur, vel concordatione copulentur, molestiam adferre, necesse est. Quicquid autem homini molestiam adfert, morbus

de flatibus

Positis vetustissimis his fundamentis, Hippocraticam vetustissimam methodum, qua recens podagra in iuvene sanari possit, nunc breuibus subiungemus.

Antiquissima Hippocratica Methodus medendi, contraria methodo corruptionis. Cap. 9.

Podagræ adolescentis perfecta sanatio in causarum ablatione consistit, quarum si quis veram cognitionem habuerit, *inquit Hippocrates*, is vtrique ex his, quæ in

COR-